

жѣ повелѣніе евили са при него безчисленното множество птицы и звѣрове. Той съ удивленіе гледа на разнообразнѣ Божіи твореніа, съ вниманіе разгледва сѣко, и послѣ на сѣко дава приличното мѣ име. Както былъ Адамъ нареклъ нѣкое животно, тѣй то поченало отъ подирь да са нарича. Но ето звѣровѣ са разидватъ по мѣстата си, птицѣ са разхвъркватъ по гнѣздата си; Адамъ остава самъ си—въ своѣта прѣкрасна градина. Не е добро да бѣде челоуѣкъ самъ си, рѣклъ Богъ, да мѣ направимъ помощникъ споредъ него. И докарва Богъ на Адама дълбокъ сънь, и во врѣмето на съня, зема отъ него ребро, и отъ тѣй ребро направя жената. Адамъ са събужда, и Богъ мѣ показва жената: ето ти жена помощница: Адамъ гледа на нея, вижда че та е отъ едно происхожденіе съ него, и дѣла: се нѣмѣ кость отъ костей моихъ и плоть отъ плоти моея; сіа наречетъ жена, яко отъ мѣжа своего взата бысть сіа (*).

Жената была направена отъ ребро Адамово, за да бы сичкѣйтъ челоуѣческѣй родъ былъ, по происхожденіето си, едно тѣло, и за да быхъ челоуѣцѣтѣ были отъ самата си природа склонины единъ къмъ

(*) Быт. 2, 23.